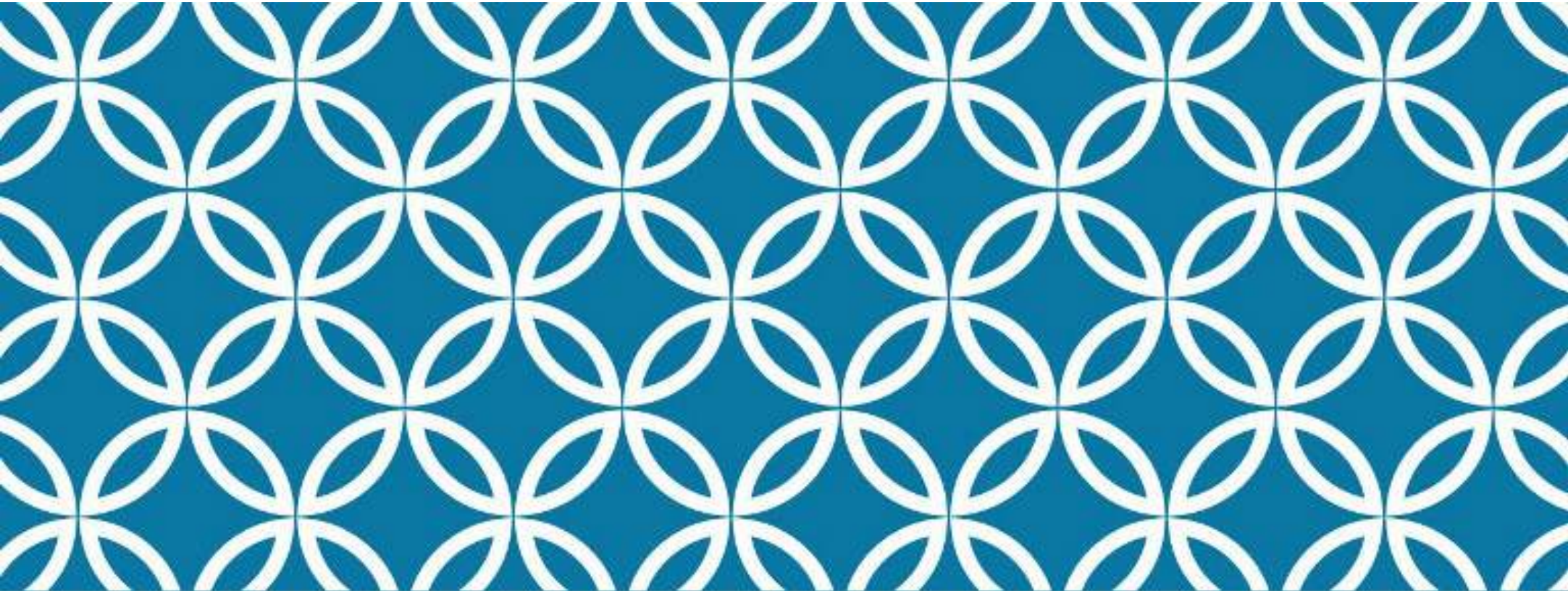

ΤΑ ΘΑΥΜΑΤΑ ΤΟΥ ΧΡΙΣΤΟΥ Η ΑΝΑΣΤΑΣΗ ΚΑΙ Ο ΒΙΟΣ ΤΟΥ ΑΓ. ΛΑΖΑΡΟΥ

Εκδόσεις Εστία

Ο Γάμος εν Κανά

Στην περιοχή της Γαλιλαίας, κοντά στη Ναζαρέτ βρισκόταν μία άλλη μικρή πόλη, η Κανά. Εκεί, τον πρώτο καιρό της δημόσιας δράσης του Χριστού μας, έγινε ένας γάμος. Επειδή προφανώς επρόκειτο για συγγενικά πρόσωπα ή φίλους, καλέστηκαν στον γάμο και η Παναγία με τον Ιησού. Μαζί τους ήρθαν και οι πρώτοι μαθητές του Κυρίου.

Μετά την τελετή του γάμου ακολούθησε το καθιερωμένο τραπέζι, όπου οι προσκεκλημένοι έφαγαν και ήπιαν, χόρεψαν και διασκέδασαν συμμετέχοντας έτσι στην χαρά των νεονύμφων. Υπεύθυνος για το τραπέζι του γάμου ήταν κάποιος συγγενής -τον οποίο αποκαλούσαν αρχιτρίκλινο- και τον βοηθούσαν οι διακονητές.

Κάποια στιγμή λοιπόν ο αρχιτρίκλινος διαπίστωσε πως το κρασί τους τελείωνε και με αγωνία έσπευσε να ενημερώσει το γαμπρό, που σύμφωνα με την παράδοση ονομαζόταν **Σίμων**. Μάλλον θα ήταν μεγάλη ντροπή για το γαμπρό να διαπιστωθεί έλλειψη αγαθών στο σπίτι του από την πρώτη ημέρα του γάμου του. Πριν λοιπόν να γίνει ευρύτερα αντιληπτό και προκληθεί αναστάτωση, η Παναγία στράφηκε στον Ιησού και Του είπε: “Δεν έχουνε κρασί”. Κι ο Ιησούς -λες και το πρώτο θαύμα που θα έκανε έπρεπε να είναι προϊόν υπακοής- της απάντησε: “Τι σχέση έχουμε εμείς; Δεν ήρθε ακόμα η ώρα μου”.

Ευαγγέλιο Εσπερινό ΠΕΡΙ

Ο Γάμος εν Κανά (2/3)

Όμως η Παναγία έχοντας εμπιστοσύνη στην παντοδυναμία -αλλά και την υπακοή και αγάπη προς το πρόσωπό της- του γιου της, στράφηκε χωρίς δεύτερη κουβέντα σ' αυτούς που υπηρετούσαν λέγοντας: "Κάντε ό,τι σας πει".

Τότε ο Ιησούς, υπακούοντας πράγματι στη μητρική εντολή είπε στους υπηρέτες να γεμίσουν με νερό τα έξι μεγάλα πιθάκια (τις υδρίες) στα οποία φύλαγαν νερό για τον **καθαρισμό** των προσκεκλημένων πριν το γάμο. Αφού έγινε αυτό είπε να καλέσουν τον αρχιτρίκλινο -που δεν είχε δει τίποτε από αυτά- για να δοκιμάσει το περιεχόμενο των υδριών. Εκείνος ανυποψίαστος ήρθε και δοκίμασε. Δεν ήταν όμως πλέον στα πιθάκια νερό αλλά ωραιότατο κρασί, τόσο ωραίο μάλιστα που μάλωσε τον γαμπρό πως δεν έκανε καλά που κράτησε για το τέλος το καλύτερο κρασί. Το πρώτο θαύμα του Ιησού είχε μόλις γίνει. Θα ακολουθούσαν πολλά πολλά ακόμα, μια που η αγάπη Του για τους ανθρώπους ήταν και είναι πάντοτε μεγάλη.

Ο Γάμος εν Κανά (3/3)

Ο Παράλυτος της Καπερναούμ

Κάποια ημέρα ο Ιησούς βρέθηκε στην πόλη Καπερναούμ στα παράλια της λίμνης της Γαλιλαίας. Όταν οι κάτοικοι της περιοχής το έμαθαν, έτρεξαν να τον υποδεχθούν. Είχαν ακούσει για την υπέροχη διδασκαλία Του αλλά και για τα πολλά θαύματά Του και έτσι συνωστίζονταν όλοι στο σπίτι όπου είχε πάει εν τω μεταξύ για να Τον δουν και να ακούσουν το χαρμόσυνο μήνυμα της Βασιλείας του Θεού.

Ο Παράλυτος της Καπερναούμ (2/3)

Τότε ήρθαν και κάποιοι οι οποίοι κουβαλούσαν μαζί τους ένα παράλυτο πάνω στο κρεβάτι του, με την ελπίδα ο Κύριος να τον λυπηθεί στην κατάσταση που βρισκόταν και να τον θεραπεύσει. Όμως ήταν τόσο πολύ το πλήθος των ανθρώπων που δε στάθηκε δυνατό να πλησιάσουν καν τον Χριστό. Έχοντας όμως ελπίδα στον Κύριο και αγάπη στον δυστυχισμένο από την παραλυσία συνάνθρωπό τους, δεν εγκατέλειψαν την προσπάθεια. Ανέβηκαν στη στέγη του σπιτιού και χαλώντας τα κεραμίδια της, κατέβασαν τον παράλυτο με το κρεβάτι μπροστά στον Ιησού. Εκείνος θαύμασε την πίστη των ανθρώπων και είπε στον παράλυτο: «Παιδί μου σου συγχωρούνται οι αμαρτίες». Τότε κάποιοι Φαρισαίοι που βρίσκονταν εκεί πειράχτηκαν από αυτό το λόγο και σκέφτηκαν:

Ο Παράλυτος της Καπερναούμ (3/3)

«Μα πώς μιλάει έτσι προσβάλλοντας

το Θεό; Ποιος μπορεί να συγχωρεί αμαρτίες παρά μόνο ο Θεός;». Ο Ιησούς γνωρίζοντας τις κακές τους σκέψεις τους είπε: «Γιατί σκέπτεστε έτσι; Τι είναι πιο εύκολο να πω, σου συγχωρούνται οι αμαρτίες ή σήκω, πάρε το κρεβάτι σου και περπάτα; Αλλά για να δείτε πως ο Υιός του Ανθρώπου έχει την εξουσία να συγχωρεί αμαρτίες -γυρίζει και λέει στον παράλυτο- σ' σένα το λέω, σήκω, πάρε το κρεβάτι σου και πήγαινε στο σπίτι σου». Τότε έγινε μπροστά στα έκπληκτα μάτια όλων κάτι φοβερό! Τα παράλυτα μέλη του ταλαιπωρημένου εκείνου ανθρώπου γέμισαν ζωή και υγεία, κινήθηκαν και ο μέχρι τότε κατάκοιτος σηκώθηκε, πήρε το κρεβάτι του και έφυγε στο σπίτι του ευχαριστώντας το Θεό.

Όλοι όσοι βρίσκονταν εκεί θαύμασαν και δόξασαν το Θεό λέγοντας πως: «Τέτοια πράγματα ποτέ μέχρι τώρα δεν έχουμε δει!». Μόνο οι Φαρισαίοι έφυγαν πικραμένοι για τον τρόπο που απάντησε ο Χριστός στις πονηρές τους σκέψεις, σκέψεις που σιγά σιγά τους έκαναν να Τον μισήσουν.

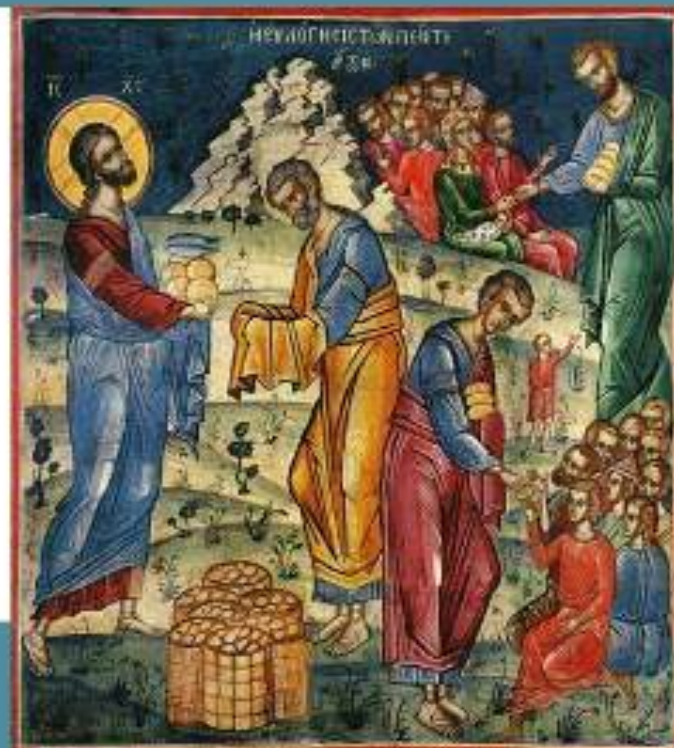
Ο χορτασμός των πέντε χιλιάδων (1/3)

Κάποια ημέρα ο Χριστός πήρε τους δώδεκα μαθητές Του και με ένα πλοιάριο κατευθύνθηκαν σε έναν ερημικό τόπο κοντά στην μικρή πόλη Βηθσαϊδά. Όμως ο κόσμος αντιλήφθηκε την αναχώρησή τους και άρχισαν να τους ακολουθούν πεζοί από την ξηρά. Στον δρόμο, ακόμα περισσότεροι άνθρωποι προστέθηκαν στο πλήθος μαθαίνοντας ότι ο Ιησούς βρισκόταν κοντά στον τόπο τους.

Ο χορτασμός των πέντε χιλιάδων (2/3)

Όταν λοιπόν ο Χριστός έφτασε με τους μαθητές Του στο σημείο όπου επιθυμούσαν να αποβιβαστούν βρήκαν εκεί ήδη το πλήθος να τους περιμένει με αγωνία. Όταν ο Ιησούς βγήκε στη στεριά και είδε όλο αυτό τον κόσμο τους σπλαγχνίστηκε γιατί έμοιαζαν σαν πρόβατα που δεν είχαν βοσκό και άρχισε να τους διδάσκει πολλά και θεράπευσε όλους τους αρρώστους τους. Οι ώρες όμως πέρασαν γρήγορα και έφτασε το δειλινό. Τότε οι μαθητές πλησίασαν τον Ιησού και του είπαν: «Η ώρα είναι περασμένη και όπου νά 'ναι θα βραδιάσει, ο τόπος είναι έρημος και εδώ δεν υπάρχει τίποτε φαγώσιμο. Διώξε τον κόσμο να πάει στα κοντινά χωριά και τις αγροικίες να προμηθευτεί τρόφιμα και να βρει κατάλυμα». Ο Ιησούς τους ρώτησε: «Γιατί δεν τους δίνετε εσείς να φάνε;».

Ο χορτασμός των πέντε χιλιάδων (3/3)

Και οι μαθητές απάντησαν: «Δεν έχουμε παρά μόνο πέντε ψωμιά και δύο ψάρια. Δεν φτάνουν για όλους αυτούς τους ανθρώπους. Κι ούτε χρήματα έχουμε τόσα που να φτάσουν να αγοράσουμε για όλους». Τότε ο Ιησούς τους είπε: «Πείτε στους ανθρώπους να κάτσουν κάτω στο χορτάρι ανά ομάδες για φαγητό και φέрте μου τα ψωμιά και τα ψάρια».

Ο Χριστός τότε πήρε τα πέντε ψωμιά και τα δύο ψάρια, ύψωσε τα μάτια του στο Θεό, Τον ευχαρίστησε, τα ευλόγησε και στη συνέχεια άρχισε να τα κόβει σε κομμάτια και να τα δίνει στους μαθητές για να τα μοιράσουν στον κόσμο. Το θαύμα ήταν εκπληκτικό! Η λίγη εκείνη τροφή πολλαπλασιάστηκε και έφτασε ώστε να χορτάσουν όλοι εκείνοι οι πεινασμένοι άνθρωποι. Πέντε χιλιάδες άνδρες χωρίς να υπολογίσουμε τις γυναίκες και τα παιδιά! Μάλιστα δε, αφού έφαγαν όλοι, μάζεψαν τα περισσεύματα που γέμισαν δώδεκα πολύ μεγάλα καλάθια! Όλοι θαύμασαν τον Ιησού και δόξασαν το Θεό λέγοντας πως σίγουρα αυτός ήταν ο προφήτης που περιμένανε να έρθει στον κόσμο.

Η θεραπεία του εκ γενετής τυφλού (1/2)

Κάποτε ο Ιησούς συνάντησε στο δρόμο του έναν άνθρωπο που είχε γεννηθεί τυφλός. Τότε τον ρώτησαν οι μαθητές του ποιος έφταιγε για την κατάστασή του. Ο Ιησούς τους απάντησε πως κανείς δεν ευθύνονταν γι' αυτό αλλά του συνέβη για να φανερωθεί η δύναμη των έργων του Θεού επάνω του. Αφού είπε αυτά πλησίασε τον τυφλό έφτυσε κάτω, έκανε πηλό και με αυτό άλειψε τα μάτια του.

«Πήγαινε να νιφτείς στην **κολυμβήθρα του Σιλωάμ**», του είπε ο Ιησούς κι εκείνος υπακούωντας πήγε. Εκεί νίφτηκε και μέχρι να γυρίσει πίσω βρήκε το φως του.

Οι άνθρωποι που μέχρι τότε τον ήξεραν για τυφλό απορούσαν με τη θεραπεία του και δημιουργήθηκε διχογνωμία μεταξύ τους αν πράγματι είναι αυτός. Εκείνος πάλι χαρούμενος για τη θεραπεία του τους διαβεβαίωνε πως ήταν όντως αυτός που ήξεραν. Τον ρωτούσαν ποιος τον θεράπευσε αλλά εκείνος δεν ήξερε τίποτα για τον ευεργέτη του παρά μόνο ότι ονομάζονταν Ιησούς.

Τότε τον πήγανε στους Φαρισαίους οι οποίοι άρχισαν να τον ρωτούν πάλι ποιος είναι και πως θεράπευθηκε ξαφνικά. Εκείνος τους τα διηγήθηκε όλα από την αρχή αλλά οι Φαρισαίοι δεν ήθελαν να πιστέψουν ότι ο Ιησούς τον θεράπευσε. Μάλιστα μερικοί λέγανε:

Η θεραπεία του εκ γενετής τυφλού (2/2)

«Ο άνθρωπος αυτός δεν είναι σταλμένος από τον Θεό γιατί δεν τηρεί την αργία του Σαββάτου (ήταν Σάββατο εκείνη την ημέρα που έγινε η θεραπεία)». Άλλοι έλεγαν: «Μα πως μπορεί ένας αμαρτωλός να κάνει τέτοια θαύματα;». Ακόμα και τους γονείς του τυφλού καλέσανε αλλά ούτε και τα δικά τους λόγια πίστεψαν.

Αρχισαν πάλι να ρωτάνε για τα ίδια πράγματα τον ταλαίπαρο πρώην τυφλό και να του λένε πως ο Ιησούς είναι αμαρτωλός. Εκείνος όμως τους απάντησε: «Εγώ ξέρω πως ο Θεός τους αμαρτωλούς δεν τους ακούει, αλλά όταν κάποιος τον σέβεται και κάνει το θέλημά του, αυτόν ακούει». Τότε εξοργισμένοι οι Φαρισαίοι τον πέταξαν έξω.

Ο Ιησούς έμαθε όσα συνέβησαν και βρήκε τον άνθρωπο εκείνο και τον ρώτησε: «Πιστεύεις στον Υιό του Θεού;» Εκείνος αποκρίθηκε: «Ποιός είναι κύριε για να πιστέψω σ' αυτόν;» «Μα τον έχεις κιόλας δει. Αυτός που μιλάει τώρα μαζί σου, αυτός είναι». Τότε εκείνος είπε: «Πιστεύω Κύριε» και τον προσκύνησε με ευλάβεια.

Η ανάσταση του Λαζάρου (1/4)

Ευαγγέλιον Ιωάννου 11:1-44

Στη **Βηθανία**, ένα μικρό χωριό λίγο έξω από τα Ιεροσόλυμα, κατοικούσε ένας αγαπητός φίλος του Ιησού, ο **Λάζαρος** με τις δυο του αδελφές, τη Μάρθα και τη Μαρία. Κάποτε λοιπόν ο άνθρωπος αυτός αρρώστησε βαριά. Οι αδελφές του έστειλαν μήνυμα στον Ιησού παρακαλώντας Τον να έλθει για να τον θεραπεύσει. Ο Χριστός όμως γνωρίζοντας τι επρόκειτο να συμβεί ξεκίνησε δύο ημέρες αργότερα για να πάει εκεί. Εν τω μεταξύ ο Λάζαρος κοιμήθη.

Η ανάσταση του Λαζάρου (2/4)

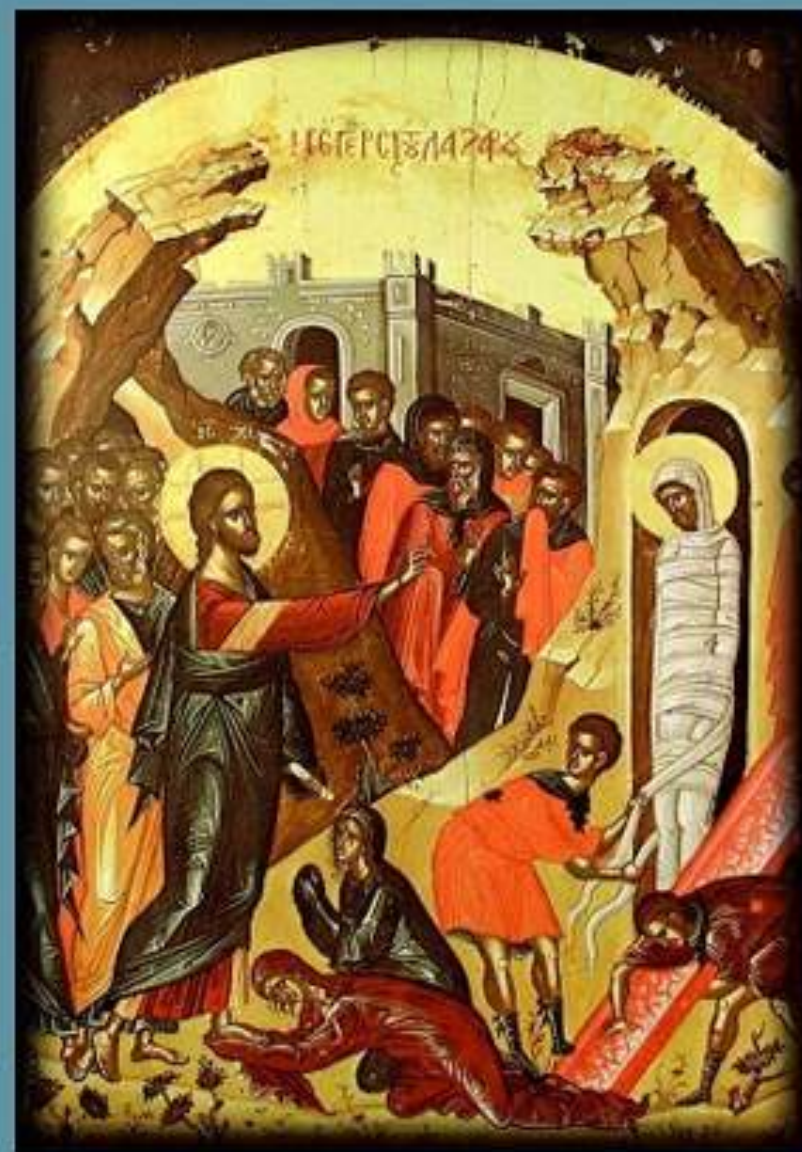

Όταν ο Χριστός έφτασε στη Βηθανία ο Λάζαρος είχε ήδη τέσσερις ημέρες νεκρός. Μόλις ακούστηκε ότι ο Ιησούς πλησιάζει η Μάρθα έτρεξε να τον προϋπαντήσει. «Κύριε, εάν ήσουν εδώ δεν θα πέθαινε ο αδελφός μου» του είπε. «Τότε ο Ιησούς της λέει: «Ο αδελφός σου θα αναστηθεί». «Ξέρω ότι θα αναστηθεί κατά την ανάσταση, την έσχατη ημέρα» του απάντησε εκείνη. «Εγώ είμαι η ανάσταση και η ζωή - της είπε πάλι ο Ιησούς-. Όποιος πιστεύει σ' εμένα κι αν ακόμη πεθάνει θα ζήσει και όποιος ζει και πιστεύει σ' εμένα δεν θα πεθάνει ποτέ. Το πιστεύεις αυτό;». «Ναι Κύριε - του απάντησε εκείνη- εγώ πιστεύω ότι εσύ είσαι ο Χριστός ο Υιός του Θεού ο ερχόμενος στον κόσμο».

Η ανάσταση του Λαζάρου (3/4)

Εν τω μεταξύ έφτασε και η Μαρία στον τόπο όπου βρίσκονταν ο Ιησούς και η Μάρθα, συνοδευόμενη από πολύ κόσμο. Όταν Τον πλησίασε κι εκείνη έπεσε στα πόδια Του και κλαίγοντας Του είπε: «Κύριε, εάν ήσουν εδώ δεν θα πέθαινε ο αδελφός μου». Μόλις την είδε ο Ιησούς να κλαίει έτσι και μαζί της όλο τον κόσμο που βρισκόταν εκεί, δάκρυσε και είπε: «Που τον έχετε βάλει;». Τον πήγανε λοιπόν στο μνήμα που ήταν ένα σπήλαιο κλεισμένο με μία μεγάλη πέτρα. «Σηκώστε την πέτρα» είπε ο Χριστός. «Κύριε -Του είπε η Μάρθα- είναι η τέταρτη ημέρα που είναι νεκρός και θα μυρίζει άσχημα». Ο Ιησούς της είπε: «Δεν σου είπα ότι εάν πιστέψεις θα δεις τη δόξα του Θεού;».

Συνταγματάρχης Ευαγγελιστής 11501

Η ανάσταση του Λαζάρου (4/4)

Έτσι σήκωσαν την πέτρα. Τότε ο Ιησούς σήκωσε τα μάτια προς τον ουρανό κι αφού ευχαρίστησε τον Θεό Πατέρα φώναξε με δυνατή φωνή: «Λάζαρε, έλα έξω». Και πραγματικά εκείνος βγήκε όπως ήταν δεμένος με τα σάβανα. «Λύστε τον -είπε ο Χριστός στους έκπληκτους ανθρώπους που παρακολουθούσαν- και δώστε του να φάει». Μετά από το θαύμα αυτό πολλοί Ιουδαίοι πίστεψαν σ' Αυτόν.

Τί γνωρίζουμε για τις αδελφές του Λαζάρου Αγίες Μάρθα και Μαρία;

Εκκλησία της Ελλάδας ΟΙΚΟΝΟΜΙΑ

Ο άγιος Λάζαρος ήταν Εβραίος στην καταγωγή, από τη τάξη των Φαρισαίων, υιός του Φαρισαίου Σίμωνα και καταγόταν από το μικρό χωριό Βηθανία.

Συνδέθηκε με στενή φιλία με τον Κύριό μας Ιησού Χριστό, που αφιέρωσε την επίγεια ζωή Του στη σωτηρία του γένους μας.

Πολύ συχνά ο Χριστός ερχόταν στο σπίτι του Σίμωνα και συνομιλούσε μαζί του, επειδή κι εκείνος πίστευε βαθειά στην ανάσταση των ανθρώπων εκ νεκρών. Μ' αυτή την αφορμή γνώρισε και ο άγιος Λάζαρος τον Χριστό και δέχθηκε με χαρά την αλήθεια. Κι όχι μόνο αυτός, αλλά και οι δύο αδελφές του, η Μάρθα και η Μαρία.

Τί γνωρίζουμε για τις αδελφές του Λαζάρου Αγίες Μάρθα και Μαρία;

Η Αγία Μάρθα, η μεγαλύτερα αδελφή του Αγίου Λαζάρου, ήταν οικοδέσποινα από τη Βηθανία πού με περισσή φροντίδα φιλοξενούσε τον Κύριο και τους μαθητές Του όταν επεσκέπτοντο την πόλη της.

Στήν οίκία τους φιλοξενούμενος ο Χριστός εἶπε τὸ διδακτικώτατο: «*Μάρθα, Μάρθα, μεριμνᾷς καὶ τυρβάζῃ περὶ πολλά, ἐνὸς δὲ ἔστι χρεία· Μαρία δὲ τὴν ἀγαθὴν μερίδα ἐξελέξατο, ἣτις οὐκ ἀφαιρεθήσεται ἀπ' αὐτῆς*», ὅταν ἡ Μάρθα, ὡς μεγαλύτερη, ἡσχολεῖτο μὲ τὴν περιποίηση Αὐτοῦ, ἐνῶ ἡ ἀδελφή της Μαρία ἦταν ἀφοσιωμένη στὴ διδασκαλία Του καὶ δὲν τὴν ἐβοηθοῦσε στὶς ἐργασίες.).

Ο βιος του Αγίου Λαζάρου

Ὅπως ἦταν φυσικό, τὸ θαῦμα τῆς ἐγέρσεως τοῦ Λαζάρου ἐξέγειρε τοὺς Ἰουδαίους καὶ «ἐβουλεύσαντο οἱ ἀρχιερεῖς, ἵνα καὶ τὸν Λάζαρον ἀποκτείνωσιν» (Ἰω. ιβ' 9-11), καθότι ἦταν τὸ ζωντανὸ τεκμήριο τοῦ θαύματος. Ἔτσι ὁ Ἅγιος διωκόμενος ἀπὸ τοὺς Ἰουδαίους καταφεύγει στὴ νῆσο Κύπρο, ὅπου τὸν συναντοῦν οἱ ἀπόστολοι Παῦλος καὶ Βαρναβᾶς καὶ τὸν χειροτονοῦν πρῶτον ἐπίσκοπο Κιτίου.

Εξωτερική ἀποψη τοῦ τάφου τοῦ αγ. Λαζάρου

Το Σάββατο του Λαζάρου

Μια βδομάδα πριν το Πάσχα, θεωρείται παραδοσιακά μια μέρα που γιορτάζουμε τη ζωή και το θάνατο. Είναι η πρώτη Λαμπρή, η έγερση του πεθαμένου Λαζάρου από τον φίλο του τον Χριστό. Γι' αυτό ο «αγέλαστος Λάζαρος» είναι μια θρησκευτική μορφή με μεγάλη επίδραση στην Ελλάδα και τα ήθη και τα έθιμα που συνοδεύουν αυτή τη μέρα είναι πάρα πολλά. Ας δούμε μερικά.

Το Σάββατο του Λαζάρου

Λαζαράκια

Κατ'αρχάς έχουμε τα περίφημα λαζαράκια, τα παραδοσιακά κουλουράκια ή πιο σωστά ψωμάκια που τα λέγανε και λαζάρηδες ή λαζαρούδια.

Έχουν σχήμα ανθρώπου σπαργανωμένου, γιατί αναπαριστούσαν ακριβώς τον Λάζαρο όπως στις θρησκευτικές εικόνες.

Συμβολίζουν δηλαδή τη νίκη του Χριστού απέναντι στο θάνατο, ενώ υποδηλώνουν την ανάσταση της ανοιξιιάτικης φύσης.

Επιγραφικό Εξομαρτυρημένο

Το Σάββατο του Λαζάρου

Τα κάλαντα του Λαζάρου

Ενα άλλο πολύ διαδεδομένο έθιμο ήταν τα κάλαντα του Λαζάρου, που συνήθως (αλλά όχι πάντα) αναφέρονταν στην ανάσταση του Λαζάρου. Αυτά ήταν από ένα τα πιο ζωντανά έθιμα στις μικρές κοινωνίες και στα χωριά.

Σήμερα έρχεται ο Χριστός
ο επουράνιος θεός.

Εν τη πόλει Βηθανία

Μάρθα κλαίει και Μαρία.

Λάζαρο τον αδελφό της

τον γλυκύ και καρδιακόν της.

Τον μοιρολογούν και λένε

τον μοιρολογούν και κλαίνε.

Τρεις ημέρες τον θρηνούσαν

και τον εμοιρολογούσαν

Και τη μέρα την Τετάρτη

κίνησε ο Χριστός για να 'ρθει.

Τότε εβγήκε η Μαρία

έξω από τη Βηθανία

και εμπρός του γονατίζει

και τα πόδια του φιλεί.

-Αν εδώ ήσουν, Χριστέ μου
δεν θα πέθαινε' ο αδελφός μου.
Μα και πάλιν εγώ πιστεύω
και καλότατα ηξεύρω
ότι δύνασαι αν θελήσεις
και νεκρούς να αναστήσεις.
και να τα ξεπεράσει.
Τότε ο Χριστός δακρύζει
και τον Άδη φοβερίζει!
Δεύρο έξω Λάζαρέ μου
φίλε και αγαπητέ μου.
Παρευθύς επελυτρώθη
ανεστήθη κι εσηκώθη
Τότε τον Θεόν δοξάζουν
και τον Λάζαρο εξετάζουν.

Πες μας, Λάζαρε, τι είδες
εις τον Άδη απού πήγες;
Είδα φόβους, είδα τρόμους,
είδα βάσανα και πόνους,
Δώστε μου νερό λιγάκι
να ξεπλύνω το φαρμάκι
της καρδιάς και των χειλέων
και μην μ' ερωτάτε πλέον.
Του χρόνου πάλι να 'ρθουμε,
με υγεία να σας βρούμε,
και ο νοικοκύρης του σπιτιού
χρόνια πολλά να ζήσει,
να ζήσει χρόνια εκατό.

Το Σάββατο του Λαζάρου

Εργαστήριο Λογοτεχνίας ΠΕ.05

Στην **Κρηνίτσα** παλιότερα οι «Λαζαρίνες», το απόγευμα της Παρασκευής – παραμονής του Λαζάρου έφευγαν από το σχολείο (τότε το σχολείο ήταν πρωί και απόγευμα) και πήγαιναν στο βουνό για να μαζέψουν αγριολούλουδα (ανεμώνες, κούκους, μαργαρίτες, ίτσια και πολλά άλλα) και με αυτά θα στόλιζαν τα καλάθια τους. Στο δρόμο τραγουδούσαν ανοιξιιάτικα τραγούδια όπως «..ίτσια ..ίτσια κόκκινα κορίτσια» κ.ά. (Ιτσιές στην Κρηνίτσα ονομάζουμε τις Κουτσουπιές). Καθώς προχωρούσαν ακουγόταν φωνές χαρούμενες, πειράγματα και γέλια, ήταν ιδιαίτερα χαρούμενα, αφενός γιατί έχαναν το μάθημα ενώ τα αγόρια ζήλευαν που εκείνα θα έμειναν στο σχολείο και αφετέρου γιατί περίμεναν την επόμενη να τραγουδήσουν το Λάζαρο, ένα γεγονός με ιδιαίτερη σημασία για κάθε κορίτσι.

Το Σάββατο του Λαζάρου

Στην **Κρηνίτσα** ...

Το βράδυ θα στολίζανε περίτεχνα τα καλαθάκια τους, θα έδεναν χεριές – χεριές τα αγριολούλουδα, θα περνούσαν περίτεχνα τα ίτσια σε κλωστή για να δημιουργήσουν δαντέλες με τα ανθάκια της Κουτσουπιάς και στη συνέχεια με τις δαντελένιες αυτές δημιουργίες θα στολίζαν τα καλάθια τα οποία θα κρεμούσαν έξω στην αυλή, ψηλά σε ένα δέντρο, για να μην μαραθούν τα αγριολούλουδα. Μέσα στο καλάθι έβαζαν ένα αυγό για φώλι. Το αυγό αποτελεί πηγή της ζωής και οι Λαζαρίνες, σύμφωνα με το μεγάλο ερευνητή της λαογραφίας και της αρχαιολογίας, Κώστα Σιαμπανόπουλο, είναι καθαρά αρχαιοελληνικό έθιμο και έχει σχέση με την αναγέννηση της φύσης και την ανανέωση της ζωής.

Έτσι την άλλη μέρα πρωί-πρωί του

Λαζάρου, οι «Λαζαρίνες» της Κρηνίτσας, καλοντυμένες και στολισμένες με τα καινούρια ρουχαλάκια τους και τα άσπρα παπουτσάκια, ξεκινούσαν για να τραγουδήσουν το Λάζαρο. Θα πήγαιναν σε όλα τα σπίτια του χωριού και στο κάθε σπίτι να τραγουδούσαν και το αντίστοιχο τραγούδι ανάλογα με το επάγγελμα, με την οικογένεια, ανάλογα με τους πόθους, τους καημούς και τα όνειρά του κάθε νοικοκύρη.

Ο βίος του Αγίου Λαζάρου

Το αρχαίο Κίτιο, η πόλη του φιλοσόφου Ζήνωνος είχε τη μεγάλη τιμή να ευαγγελισθεί το λόγο της Αληθείας όχι από έναν απλό εργάτη του Ευαγγελίου αλλά από ένα προσωπικό φίλο του Κυρίου. Σύμφωνα με τον Άγιο Επιφάνιο επίσκοπο Κωνσταντίας της Κύπρου (367-403), ο δίκαιος Λάζαρος έζησε άλλα τριάντα χρόνια μετά την έγερσή του. «Εν παραδόσεσιν εύρομεν ότι τριάκοντα ετών ήταν τότε ο Λάζαρος ότε εγήγερται, μετά δε το αναστήναι αυτόν άλλα τριάκοντα έζησε, και ούτω πρός Κύριον εξεδήμησε κοιμηθείς».

Ιερό λείψανο του αγ.Λαζάρου στο Κίτιο

Ο βίος του Αγίου Λαζάρου

Οι παραδόσεις τον θέλουν σκυθρωπό και αγέλαστο κατά την παρούσα ζωή, και αυτό οφειλόταν στα όσα είχε δει κατά την τετραήμερη παραμονή του στον Άδη. Οι ίδιες παραδόσεις αναφέρουν ότι δε γέλασε ποτέ στη ζωή του παρά μία φορά, όταν είδε κάποιον να κλέβει ένα πήλινο αγγείο και σχολίασε αποφθεγματικά: «το ένα χώμα κλέβει το άλλο».

Ο τάφος του αγίου Λαζάρου τον 4ημέρου